

KINH NGHIỆM PHỤC VỤ BỆNH NHÂN

... Những ngày đầu tiên thi hành công tác mục vụ bên cạnh các bệnh nhân thật khó tả và khó quên. Tôi là Linh Mục Tuyên Úy tại Tổng Bệnh Viện ở thành phố Dipumba thuộc Cộng Hòa Congo (Cựu Zaire).

Tôi ngạc nhiên về chiều kích rộng lớn của bệnh viện cũng như con số đông đảo bệnh nhân. Bệnh viện xây trên thửa đất có tường bọc chung quanh. Bên trong tường có 10 dãy nhà. Mỗi dãy nhà có 80 giường, không kể các phòng mổ, bàn giấy, phòng cấp cứu, tiệm bán thuốc và phòng khám nghiệm. Cổng ra vào thật lớn khiến cho việc đi lại được dễ dàng.

Thế nhưng, trong khung cảnh bao la bát ngát này, không có phòng ốc nào dành cho vị Linh Mục Tuyên Úy, kể cả việc có một Nhà Nguyện. Mỗi Chúa Nhật, tôi phải cử hành Thánh Lễ trong một căn phòng khác nhau.

Ngay buổi đầu, tôi an tâm vì được nhân viên y tế tận tình giúp đỡ. Tôi khởi sự một ngày với việc đi thăm hỏi sức khỏe bệnh nhân. Nơi đây con số bệnh nhân bị "bệnh ngủ" thật cao, gây ấn tượng khá mạnh. Bệnh do muỗi "tsé tsé" gây ra. Nạn nhân bị loại muỗi này chích thường bị tê liệt trung tâm não bộ hay đôi khi bị chết. Nhiều người mắc chứng "bệnh ngủ" không tài nào mở mắt thức giấc hoặc ngồi dậy ra khỏi giường. Trông họ thật tội nghiệp. Đa số bệnh nhân thuộc loại này phải nằm nhà thương hàng tháng trời hoặc có khi cả năm hay mấy năm liền.

Bệnh viện không cung cấp thức ăn cho bệnh nhân. Gia đình phải lo việc nuôi dưỡng thân nhân đau ốm. Điều này gây thêm lo âu khốn khổ trong trường hợp bệnh nhân không có họ hàng thân thích hoặc quá nghèo.

Một khó khăn khác nơi Tổng Bệnh Viện Dipumba: thiếu thuốc kinh khủng. Có nhiều loại thuốc bác sĩ ra toa nhưng lại không bán nơi tiệm thuốc của bệnh viện. Thế là người nhà phải đến thành phố khác tìm mua thuốc cho bệnh nhân. Vì nền kinh tế cao, vật giá leo thang, nhiều bệnh nhân không có tiền mua thuốc.

Tôi cố gắng hết sức trong mức độ tài chánh eo hẹp của tôi để có thể giúp đỡ bệnh nhân nghèo có tiền mua thuốc. Nhưng điều làm tôi thán phục nhất là thái độ kiên nhẫn của những người có nhiệm vụ giúp đỡ bệnh nhân. Mỗi ngày họ đưa thức ăn đến cho bệnh nhân rồi giúp làm vệ sinh hoặc giặt áo quần cho bệnh nhân. Mọi người cố gắng tối đa hầu mang lại niềm an ủi và việc chữa trị cho các bệnh nhân.

Cũng có các tổ chức từ thiện bác ái giúp đỡ chúng tôi. Chẳng hạn tổ chức "Tặng và Xin" của Hòa Lan gửi cho chúng tôi hai thùng nặng để giúp đỡ các bệnh nhân nghèo bị cụt chân. Thật là một giúp đỡ quý giá. Một tổ chức bác ái khác nhận trả phí tổn cho các cuộc chữa trị bệnh lao phổi, kèm theo tiền mua thuốc và mua thức ăn bổ dưỡng, giúp khôi phục sức khỏe.

Việc viếng thăm các trẻ em bị bệnh mang đến cho tôi rất nhiều khích lệ, đặc biệt các em sắp được lành bệnh. Các em hân hoan đón chào tôi bằng tiếng reo vui đi kèm các vỗ tay. Trông thật dễ thương. Các em vuốt ve tôi cách trìu mến. Còn các bệnh nhân lớn tuổi thường tỏ lòng tri ân chí thân chí thiết. Họ tươi cười chào đón tôi.

Trước khi giã biệt tôi ban phép lành cho bệnh nhân. Khi nào cơn bệnh trầm trọng, tôi giúp bệnh nhân chuẩn bị lãnh các Bí Tích sau hết. Sự hiện diện của Linh Mục Tuyên Úy được các bệnh nhân Công Giáo đón nhận cách trang trọng. Đặc biệt các bệnh nhân nằm bệnh viện hết năm này qua năm khác. Trong trường hợp này, phép lành tôi ban cho họ mang ý nghĩa sâu xa và vô giá. Ước gì các cuộc tôi viếng thăm bệnh nhân làm chứng cho Lời Đức Chúa GIÊSU phán: "Thầy đau yếu, các con đã thăm nom; Thầy ngồi tù các con đã thăm viếng" (Mt 25,36).

Chứng từ của Cha André Van Hove - người Bỉ - dòng Khiết Tâm Đức Mẹ (Các Cha Scheut).

("Cronica CICM" n.3, Avril/2004, trang 69-71)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt